

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: V.

Apríl 2020

Číslo: IV.

VEĽKONOČNÉ SVIATKY NÁM DÁVAJÚ MOŽNOSŤ POSILNENIA VO VIERE

Aj keď sú toho roku iné, predsa sú to sviatky, ktoré obsahujú v sebe tajomstvo našej spásy - Kristovej lásky, jeho utrpenia a smrti a slávneho vzkriesenia. Všetci vieme, v čom sú iné... Z dôvodu ochrany seba a iných pred zákerným a ničiacim koronavírusom, nemožno sa zhromažďovať vo veľkom množstve a platí to aj pre každé zhromaždenie veriacich, pre každú liturgiu. Liturgia vo vlastnom význame slova je verejná bohoslužba Cirkvi.

Ladislav Záborský

A keďže je tu dlhodobější zákaz verejného slávania bohoslužieb a to až do odvolania, ostáva nám kňazom sláviť sv. omšu bez účasti ľudu. A tak slávenie veľkonočných sviatkov bude toho roku naozaj iné, na aké sme zvyknutí. No i tak sme pozvaní ich prežiť vhlbokej viere a samy sviatky, nech sú pre nás zdrojom posily v našej viere v Boha. Duchovne sa môžeme spojiť v určitú hodinu s kňazom, ktorý práve vo svojej farnosti slávi sv. omšu, alebo obrady Veľkého piatku. I keď nie fyzicky, ale duchovne môžeme byť účastní veľkonočných obradov aj prostredníctvom televízie LUX alebo NOE. Nech nik z nás vnútorne nechabne a nestráca vieru. Kríž, ktorý Kristus vzal na seba a premieňa ho na triumf nad hriechom a smrťou, nech nás spája a robí pokornými. Kristus kráča cez utrpenie k sláve vzkriesenia. A keď zmŕtvychvstalý a oslávený Pán prichádza medzi svojich učeníkov do Večeraďla a prihovára sa im: „Pokoj vám“, buďme naplnení aj my vierou a nádejou, že ten istý pokoj Kristus prináša aj nám a uisťuje nás o svojej blízkosti. Zároveň nám pripomína, že cez ťažkosti a kríž máme prichádzať v spojení s ním k sláve vzkriesenia. Nech nás Kristus Pán posilňuje v nádeji, že tak ako po každej búrke vychádza slnko, tak po každých strastiach a námahách prichádza požehnanie a pokoj a s nimi „nová jar.“

SLÁVENIE PASCHY

Pascha sa slávi ako Pánov prechod /hebr. pesah/, alebo Veľká noc/gr. πάσχα/. Už v Starom zákone čítame o ustanovení veľkonočných sviatkov a to práve vtedy, keď mali Izraeliti v Egypte počas noci vyslobodenia z otroctva prežívať Veľkú noc ako noc bdenia. V predvečer zabili veľkonočného baránka a potom ho jedli upečeného na ohni. V tú noc nastal v Egypte Pánov prechod – Pascha, keď nastala smrť prvorodených a Izraeliti boli vyslobodení z otroctva. Slávenie Paschy spočívalo teda hlavne v dvoch obradoch: obetovanie baránka a jedenie baránka a nekvasených chlebov.

Každý by sme mali osobne prežiť svoju Paschu, resp svoj prechod z otroctva na slobodu, z temnoty na svetlo a chváliť Boha tak, ako ho chválili Izraeliti, keď opúšťali Egypt a mohli byť opäť slobodní. Počas veľkonočného obdobia, ktoré trvá 50 dní, horí pri oltári veľká svieca, nazývaná **Paškál**. A určite si domyslíme, že jej názov je odvodený práve zo slova *Pascha*. Táto svieca symbolizuje vzkrieseného Ježiša Krista, ktorý nás všetkých vyviedol z temnot smrti na svetlo života. Tak nám to pripomína aj veľkonočná liturgia. Obnovenie krstných sľubov pri veľkonočnej vigílii znamená obnoviť si aj svoje rozhodnutie žiť v Pánovej milosti, žiť ako *diet'a svetla* a nenechať sa zapriať do žiadneho jarma hriechu. Nech nám v tom všetkým Kristus Pán, Vít'az nad hriechom a smrťou, pomáha.

ČOHO SME SA TO VLASTNE DOŽILI?

Stále to isté dookola.... Narastajúce čísla o nových prípadoch koronavírusu a v dôsledku toho aj úmrtia. Stále pribúdajúce bezpečnostné opatrenia a netreba pripomínať, že termíny ako ochranné rúško, karanténa či testovanie, sa skloňujú azda vo všetkých pádoch. Nie je síce dôvod na paniku, no vieme, že dobre nie je. Viacerí z nás povedia, že sa na to zle pozerá a ťažko sa to počúva.... Čoho sme sa to vlastne dožili? Veď to nikdy nebolo! Nedel'u, čo nedel'u prežívať bez skutočnej účasti na sv. omši v kostole a to ani na Veľkú noc! Keď sme s hrôzou sledovali dianie v Číne, kde táto pandémia vypukla a hľadeli sme na ľudí s rúškami, kto z nás si pomyslel, že sa aj my ocitneme v podobnej hrozivej situácii!? Dalo sa to predpokladať, nakoľko ľudia veľmi cestujú po svete

a mnohí sú nedisciplinovaní a to aj u nás na Slovensku. Začali však aj u nás platiť veľmi prísne opatrenia zo strany svetskej vrchnosti, ktorej sa musíme podrobiť, ak nechceme dostať pokutu... Začali sme žiť viac izolovane, pretože nič iné nám nezostáva. „...a nik z nás nevie, dokedy to potrvá“ /Ž 74, 9./ Musíme dúfať, že po skončení tohto všetkého si nezvykneme pod vplyvom opatrnosti a obavy aj naďalej na tento izolovaný život a veriaci sa nám vrátia aj do kostolov.

V jednej sms, ktorú som dostal, bolo napísané: „Máte to aj vy ako pastier ťažké.“ Áno, je to pravda, pretože my kňazi pracujeme s ľuďmi, sme tu pre ľudí a keď zrazu tých ľudí nemáme, lebo nastalo

celosvetové šírenie nákazy a následne zákaz verejného slávenia bohoslužieb, kde sa ľudia húfne stretávajú, tak potom nemáte dôvod na radosť. Lebo nemáme komu hlásať Božie slovo, keďže sú prázdne kostoly... Zostáva nám iba nádej a s ňou dôvera v Boha. Počas tých ťažkých chvíľ, ktoré na nás doľahli, slúžim sväte omše bez účasti ľudu v kostole, alebo u sestier v kláštore/ nakoľko sestry sú v kláštore doma, boli účastné sv. omše/. Nechcem to však celé vidieť iba temnými okuliarmi. Ak hovoríme o nádeji, uvedomujem si, že tým poslom nádeje by mal byť hlavne kňaz. A tak treba len dúfať, že len čo pominú tieto dni veľkej skúšky a útrap, veriaci sa budú tešiť na svätú omšu. Mnohým už teraz chýba stretnutie s eucharistickým Spasiteľom. Zrejme aj preto Boh dopustil túto skúšku, aby sme si ho potom viac vážili... Môžeme tak predpokladať, že po tomto všetkom sa nájdu veriaci doslova duchovne vyprahnutí, ktorí budú s veľkou túžbou vo svojom srdci prichádzať do chrámu a s vierou zohýbať svoje kolena pred živým Spasiteľom prítomným v Eucharistii.

Počuli sme možno viaceré špekulácie, vraj to Američania priniesli do Číny. Alebo vraj je to úmysel niektorých mocných znížiť vo svete počet starých ľudí, keďže väčšinou starší ľudia podľahli tejto nákaze koronavírusu. Koľko budeme ešte špekulovať a mudrovať okolo pôvodu tejto nákazy? Pochopili sme konečne, že je to oslovenie zhora? Koľkých však napadne zamyslieť sa nad tým, že je to skúška, ktorej nás Boh vystavil? Koľkí sa však zamýšľajú nad tým, že je to napomenutie Božie a treba zmeniť svoj život? Toto je primárny dôvod, prečo sa to deje. Alebo na to ešte mnohí neprišli? Mnohých síce už Boh nezaujíma a nepotrebujú ho, podobne ako márotnatného syna už otec nezaujímal a nepotreboval ho. Ale Boh nie je

taký. Jeho stále ľudia zaujímajú, veď dal svojho jediného Syna ako zmiernu obeť za nás, aby nám otvoril nebo. Sme dielo jeho rúk a je v nás nielen jeho obraz, ale aj pečať Božieho dieťaťa. Nášho Pána teda budeme zaujímať a to vždy i keď na nás dopúšťa skúšky. Dopúšťa, ale neopúšťa... Vždy nás bude milovať. A my nezabúdajme denne sa modliť k nášmu nebeskému Otcovi a nebeskej Matke slovami známej a vzácnej modlitby *Lútosťivá Kráľovná neba i zeme*.

A verím, že pomoc Božiu naozaj pocíťujeme, veď priebeh tejto pandémie je u nás zatiaľ mierny, čo sa však nedá povedať o krajinách ako sú Taliansko či Španielsko. Veľkú vďaka a obdiv si zasluhujú naši lekári a zdravotnícky personál. Nezabúdajme sa aj za nich modliť.

Pomaly sa dozvedáme o tom, že v Číne sa situácia upokojuje a preto musíme dúfať, že aj u nás na Slovensku a v ďalších krajinách, sa situácia bude vyvíjať k našej spokojnosti. Musíme veriť, že Boh nám bude na pomoci. Musíme byť nielen trpezliví, ale aj zodpovední. A k tej zodpovednosti patrí nielen nosenie rúšok, zdržovanie sa hromadných podujatí, dôsledné umývanie si rúk mydlom min. 20 sekúnd a nepodávanie si rúk. K tej zodpovednosti pridať máme my veriaci naše modlitby, pôst a ducha pokánia. Príklady nachádzame vo Svätom písme, napr. u obyvateľoch Ninive, ktorí počúvli Jonáša, alebo v knihe Ester, keď Boh zachránil svoj národ. Nezostávajme teda ani my duchovne nečinní...

Duchovný otec Milan

MODLITBA ARCIBISKUPA OLOMOUCKÉHO JANA GRAUBNERA

Hospodine, dobrý Bože, obracíme sa k tobě ve své tísní. Přiznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost. Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí. Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva. Pokorně a se zahanbením v tváři přiznáváme, že jsme byli příliš zahleděni do svých práv a nároků, hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin, nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád. K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc. Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře. Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků. Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy, vody antibiotiky, hormony antikoncepcí, chovali se jako páni světa a vládci stvoření, upravovali si zákony i pravidla myšlení. Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní, a absolutní je už jen naše nabubřelé já. Z toho pak pramení mnohé naše konflikty.

Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení. Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko. Většinou nevadilo, že schnou stromy a množí se myši, že v zemích bez deště je hlad a lidé utíkají za chlebem. Jiní prchají před válkou, která se vede proto,

aby měl někdo větší zisk, vliv a moc,
 aby byl odbyt zbraní a jinde měli slušní lidé práci.
 Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem,
 jemuž jsme obětovali spravdnost a právo
 i bídu chudáků v rozvojových zemích.
 Štěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovednosť,
 chvílkové pocity nad vernost manželským sľubom,
 práva dospelých nad práva detí na lásku obou rodičov,
 na jistotu domova a zdravé morálne životní prostředí,
 pretože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu.
 Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci, milionům
 počatých dětí jsme nedovolili se narodit,
 a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovať.
 Uprchlíky nepřijímáme, pretože se jich bojíme.
 Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí
 jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země bez
 nich upadají a nedokážú sa samy pozvednúť.

Prijmi, Pane, naši kajicnosť a pokorné vyznání.
 Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu. Dopřej
 nám znovu povstat a vrátit se k tobě, který jsi Cesta,
 Pravda, Jistota a Moudrost.
 Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství.
 Stáhni trestající ruku a zastav lavinu nemoci.
 Obrat' nás a my se k tobě vrátíme.
 Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa.
 Vrat' nám radost ze své ochrany
 a bezbožné budeme učít tvým cestám,
 svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.
 Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on,
 když ze sebe nezištně milovat nedokážeme.
 Dej nám odvahu umírat sobě a žít pro tebe,
 nechat se vést moudrostí tvého slova,
 aby v nás vítězila tvůj život a rostlo tvé království,
 království spravdnosti, lásky a pokoje.
 Ty jediný jsi naši nadějí a my pevně věříme,
 že nás, Bože, nezklameš. Amen.

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Jn 20, 26-29

Osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“

Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“

Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Ak by sme stretli človeka, ktorý by nám tvrdil, že on má patent na pravdu, jemu môžeme vždy veriť, tak by sme sa mu snažili vyhýbať a nebrať ho vážne. Jediný, ktorému môžeme úplne veriť a jediný, ktorý je zdroj pravdy, je Boh. Boh nám zjavuje seba, svoj zámer vykúpenia a spásy v Kristovi, svojom Synovi. Odkiaľ sa my, „tí, čo nevideli a uverili“, dozvedajú pravdu o Kristovom zmŕtvychvstání? Dozvedáme sa ju zo Svätého písma. Sväté písmo je napísane Božie slovo. Je to Slovo nášho nebeského Otca, ktorý nikdy klamať nemôže, pretože on sám je Pravda.

My sme tí *blahoslavení*, to znamená šťastní, ktorí sme nevideli a pritom uverili, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych. Uverili sme na základe hlásania Božieho slova. A povedzme, že už v rodine od útleho detstva sme boli k viere vedení. My sme tí šťastní, ktorí nachádzajú vo vzkriesenom Kristovi zmysel svojich námah a bolestí, zmysel práce a obety, skratka - zmysel svojho života. Kristus sa po svojom vzkriesení nezjavuje elite národa, ktorú tvorili veľkňazi, zákonníci a farizeji. Zjavuje sa jednoduchým a ustráchaným učeníkom, ktorí sa aj dotykom presvedčajú o tom, že je to skutočne On. Ved' napokon učeníci boli súčasťou jeho rodiny – Cirkvi, ktorú prišiel založiť. Svätý Peter začína svoj prvý list nádherným úvodom: „*Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom veľkom milosrdenstve vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej, pre neporušiteľné, nepoškrvnené a nevädnuce dedičstvo.*“ Boh nám prejavil svoje veľké milosrdenstvo tým, že nás v Kristovi zmieril so sebou a otvoril nám nebo. Nezabúdajme vnímať dobrotu nášho Boha, aj uprostred skúšok alebo ťažkostí, ktoré na nás doliehajú. Nezabúdajme, že ešte je tu Pán Boh. Veľkou duchovnou posilou v čase veľkej úzkosti, ktorá na nás dolieha, bol aj príhovor a eucharistické požehnanie *Urbi et Orbi* Svätého Otca, ktoré mimoriadne udelil mestu Rím a celému svetu v piatok večer dňa 27. marca. V príhovore sme boli povzbudení, aby sme sa nebáli, hoci vieme, že na nás doliehajú vlny nebezpečenstva. Pán je s nami a mohli sme si uvedomiť, že veľmi potrebujeme Pána....

Ježiš nezabudol na svojich učeníkov a prišiel medzi nich. Precíťme tú pravdu, že Kristus nezabúda ani na nás a prichádza medzi nás. Aj keď ho fyzicky nemôžeme prijať vo sviatosti Oltárnej počas zákazu verejného slávenia svätých omší, môžeme ho prijať duchovne. Viem, že stáli veriaci, ktorí nedeľu čo nedeľu pravidelne prichádzajú do kostola a budú prichádzať po skončení tejto pandémie, živia v sebe ducha nábožnosti a nezabúdajú na Pána Boha. Kiežby nezabúdali na Pána Ježiša aj mnohé naše deti, mládež a rodičia, ktorí ich vychovávajú... A kiežby si neodvykli od základných kresťanských povinností.

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

28. apríl - Sv. Ľudovít Mária Grignon de Montfort, kňaz
 Ľudovít Mária Grignon sa narodil v mestečku Montfort v Bretónsku. Za kňaza bol vysvätený v Paríži. Pápež Klement XI. ho vymenoval za apoštolského misionára. Ľudovít Mária Grignon pochopil západné Francúzsko a ohlasoval tajomstvo večnej Múdrosti, vteleného a ukrižovaného Krista, a učil k ceste svätosti – skrze Máriu k Ježišovi. Pre svoje dielo si získal presbyterov aj bratov a s pomocou blahoslavenej Márie Ľudovíky Trichetovej aj sestry. Zomrel 28. apríla 1716 v meste Saint-Laurent-sur-Sèvre v diecéze Luçon. Zanechal mnoho spisov najmä o mariánskej spiritualite.

Z traktátu O pravej úcte k blahoslavenej Panne od svätého Ludovíta Máriu Grigniona de Montfort, presbytera

(Nm. 120-121, 125-126: Oeuvres complètes, Seuil, Paris 1966, 562-563. 566-567) Celý tvoj

Keďže všetka naša dokonalosť spočíva v tom, že pripodobnení Ježišovi Kristovi sme s ním spojení a jemu zasvätení, najväčšia zbožnosť je nesporne tá, ktorá nás čoraz dokonalejšie pripodobňuje Ježišovi Kristovi a s ním sa spája a jemu zasväcuje. A keďže Mária sa zo všetkých stvorení svojmu Synovi podobá najviac, prednosť pred všetkými pobožnosťami má úcta k

najsvätejšej Panne, jeho matke, lebo ona najviac zasväcuje a robí dušu podobnou nášmu Pánovi, a čím viac je duša zasvätená Márii, tým viac bude zasvätená Ježišovi Kristovi.

Teda dokonalé zasvätenie sa Ježišovi Kristovi nie je nič iné ako vrcholné a plné zasvätenie seba samého najsvätejšej Panne, a to je úcta, ktorej učím.

Táto forma nábožnosti sa veľmi dobre môže nazvať dokonalé obnovenie sľubov a záväzkov svätého krstu. V nej sa totiž veriaci darúva celý preblahoslavenej Panne, aby tak skrze Máriu celý patrili Kristovi.

Z toho vyplýva, že sa každý má súčasne zasvätiť preblahoslavenej Panne a Ježišovi Kristovi: Panne Márii preto, lebo je najvhodnejšou cestou, ktorú si sám Ježiš vyvolil, aby sa s nami zjednotil a nás zjednotil so sebou, Pánu Ježišovi zasa preto, lebo je naším posledným cieľom, ktorému musíme dať všetko, čo sme, lebo on je náš Vykupiteľ a Boh.

Okrem toho si treba uvedomiť, že každý človek sa pri krste vlastnými ústami alebo ústami krstného otca a krstnej matky slávnostne zrieka satana, jeho pokušeni a skutkov a volí si Ježiša Krista za svojho Učiteľa a najvyššieho Pána a z lásky ho poslúcha ako služobník. A toto sa naozaj stáva aj v tejto úcte: kresťan sa zrieka zlého ducha, sveta, hriechu a seba samého a celý sa daruje Ježišovi Kristovi skrze Máriu.

V krste sa nikto nedáva Ježišovi skrze Máriu, aspoň nie vyslovene, ani nedáva Pánovi zásluhy svojich dobrých skutkov. Aj po krste je kresťan celkom slobodný v tom, či má privlastniť zásluhy dobrých skutkov iným alebo či si ich má ponechať pre seba. V tejto úcte sa však veriaci kresťan výslovne darúva nášmu Pánovi skrze Máriu a jemu zasväcuje celú svoju činnosť.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Tento mesiac z 13. na 14. apríla si pripomínáme 70. výročie tzv. barbarskej noci. Z kláštorov boli totiž násilne odvedení všetci rehoľníci do internačných táborov. Jedným z nich bol aj kláštor redemptoristov v Podolínci.. Neskôr násilne odvliekli aj rehoľné sestry a sústredili ich po celom vtedajšom Československu. Mnohé z nich museli pracovať v textilných továrňach alebo v roľníckych družstvách.

Dňa 28. apríla 1950 nová vláda zrušila Grécko-katolícku cirkev na Slovensku a podriadila ju pravoslávne patriarchovi v Moskve. Dňa 26. júla 1950 boli zrušené diecézne kňazské semináre a zriadený jeden generálny seminár v Bratislave. Proti týmto zásahom protestoval spišský biskup **Ján Vojtaššák** a bolestne znášal všetky údery namierené nielen voči jeho osobe, ale aj voči Cirkvi na

Slovensku. Priblížme si životnú cestu tohto mučenika viery nedávnej doby.

Ján Vojtaššák sa narodil 14. novembra 1877 v oravskej dedine Zákamenné. Rodičom Antonovi a Márii r. Klimčíkovej sa za 25 rokov narodilo 11 detí, z toho osem chlapcov a tri dievčatá. Ján a jeho súrodenci vyrastali v nábožnej roľníckej rodine. Otec bol kostolníkom a do kostola so sebou brával aj synov. Učil ich miništrovať. Veľký obrat v Jankovom živote nastal, keď v desiatom roku, šiel do školy k maminmu bratovi, ktorý bol kňazom v Stankovanoch. Za dva roky si u neho urobil ľudovú školu. Od 1. septembra 1889 začal navštevovať Kráľovské katolícke gymnázium v Trstenej. Po ukončení štvrtej triedy Ján pokračoval na katolíckom gymnáziu v Ružomberku. Vyučovali tam piaristi s výpomocou svetských profesorov. Veľkú úlohu zohral v živote mladého Jána kňaz Andrej Hlinka, ktorý bol kaplánom v Zákamennom. Usilovného chlapca si oblúbil a držal nad ním ochrannú ruku. Ján prichádzal k Andrejovi Hlinkovi so svojimi problémami ako k svojmu otcovi. Po skončení 6. triedy gymnázia bol v roku 1895 prijatý do Spišskej Kapituly, kde študoval teológiu. Pán farár v Zákamennom pozýval Jána Vojtaššáka vypomáhať na faru v kancelárii. Počas štúdií mal na Vojtaššáka veľký vplyv špirituál Fridrich Rolný, ktorý zároveň prednášal pastorálnu a morálnu teológiu. Vojtaššák bol členom jeho krúžku. Krúžok prehlboval v klerikoch kultúrnu a duchovnú cítieniu. Dňa 1. júla 1901 bol Ján Vojtaššák vysvätený za kňaza. Jeho svätiteľom bol diecézny biskup Pavol Smrečani. Na prvú kaplánsku sa dostal do Hornej Zubrice a v podstate 10 rokov pôsobil na rôznych kaplánskych miestach. Často ho prekladali pre jeho slovenské presvedčenie. V roku 1911 bol ustanovený za farára do Veličnej. Za hospodára si zobral svojho mladšieho brata a jeho manželka sa stala domvedúcou. Keď v júli v roku 1914 vypukla I. svetová vojna, nastali roky zlých a smutných správ. Vtedy Vojtaššák smútil a plakal so svojimi veriacimi. V roku 1919 zomrel v Budapešti diecézny biskup Alexander Párvy. Po jeho smrti si Kapitulka zvolila vikára Štefana Mišíka. Pre jeho vysoký vek sa predpokladalo, že v krátkej budúcnosti bude pre diecézu vysvätený nový biskup. Po skončení I. svetovej vojny sa štátne hranice zmenili a Svätá Stolica musela počkať, kým sa pomery v bývalom Uhorsku ustália.

Ján Vojtášák sa podieľal na vzniku Československej republiky. Bol medzi národovcami, ktorí v Turčianskom Svätom Martine prijali Deklaráciu slovenského národa. Od roku 1919 bol riaditeľom spišskej biskupskej kancelárie a tiež predstaveným spišského kňazského seminára.

Dňa 13. februára 1921 prijal v Nitre biskupskú vysviacku z rúk Klementa Micara, prvého pápežského vyslanca v Československu. Za biskupa ho menoval pápež Benedikt XV. Vtedy boli menovaní aj ďalší dvaja biskupi: Marián Blaho do Banskej Bystrice a Karol Kmeťko do Nitry. Ján Vojtášák prevzal úlohu biskupa v chráme Sv. Martina v Spišskej Kapitule za veľkej účasti kňazov, dňa 27. februára 1921. Do biskupského znaku si dal slová „Anjelom prikázal o tebe“ /Ž 90, 11/. Jeho erb znázorňoval okrídleného anjela so zlatou svätožiarou. Patril medzi popredných dobrodincoch bratislavského vysokoškolského internátu *Svoradov* a pričínal sa o vznik Katolíckej tlačovej kancelárie. Podporoval chudobných nadaných mladíkov, aby mohli študovať. Postaral sa o vznik malého seminára v Levoči. Vybudoval učiteľský ústav pre výchovu učiteliek v Levoči a pre výchovu učiteľov v Spišskej Kapitule. Po skončení II. svet. vojny biskup Vojtášák vyhlásil, že bude uznávať takú vládu, ktorá bude chrániť práva občanov a náboženský život. Napriek tomu sa pohla však lavína nenávisť voči nemu. /Pokračovanie v nasledujúcom čísle./

Mária Nováková

V NÚDZI BEZ SPOVEDNÍKA SI VZBUĎME DOKONALÚ ĽÚTOSŤ

Ako sa zmieriť s Bohom v čase, keď nemáme možnosť pristúpiť k sviatostnej spovedi? Na túto otázku dal v piatok 20. marca odpoveď pápež František pri rannej homílii v Dome sv.

Marty. Veriacim pripomenul učenie Katechizmu Katolíckej cirkvi o sile dokonalej ľútosti.

Salus animarum – spása duší – je najvyšším zákonom Cirkvi. V týchto časoch pohotovosti pandémie, s ťažko chorými izolovanými na oddeleniach intenzívnej starostlivosti, ako aj s rodinami, ktoré musia zostať doma v karanténe na zabránenie šíreniu vírusu, je užitočné pripomenúť si bohatstvo katolíckej tradície.

„Viem, že mnohí z vás na Veľkú noc chodíte na spoveď, aby ste sa znovu stretli s Bohom. Mnohí mi však dnes povedia: „Ale otcé, kde môžem nájsť kňaza, spovedníka, veď sa nemôže vychádzať z domu? Ja sa však chcem zmieriť s Pánom, chcem, aby ma objal, aby ma objal ako Otec... Čo mám robiť, ak nenachádzam kňaza?“ – Rob to, čo hovorí Katechizmus.

Je to veľmi jasné:

Ak nenájdeš kňaza, aby si sa vyspovedal, hovor k Bohu, tvojmu Otcovi a povedz mu pravdu: „Pane, vyviedol som toto, toto a toto... Prepáč mi“ a pros o odpustenie s celým srdcom, so skutkom ľútosti a sľúb mu: „Neskôr sa vyspovedám, no teraz mi odpusť“. A v tej chvíli sa vraciaš do Božej milosti.

Ako nás to učí Katechizmus, ty sám môžeš pristúpiť k prijatiu Božieho odpustenia, keď nemáš po ruke kňaza. Pomyslíte: teraz je tá chvíľa! A toto je ten správny moment, vhodný okamih. Dobré si vykonajme úkon ľútosti, a takto sa naša duša stane bielou ako sneh.“

Svätý Otec sa odvoláva na príslušné články Katechizmu Katolíckej cirkvi: „Medzi úkonmi kajúcnika je na prvom mieste ľútosť. Je to «bolesť duše nad spáchaným hriechom a jeho zavrnutie s predsavzatím viac nehrešiť» (KKC 1451).

Katechizmus tu cituje Tridentský koncil. Ďalej hovorí o účinkoch dokonalej ľútosti: „Keď ľútosť pochádza z lásky k Bohu milovanému nadovšetko, volá sa „dokonalá“ (je to ľútosť z lásky – caritatis contritio). Takáto ľútosť odpúšťa všedné hriechy; dosiahne aj odpustenie smrteľných hriechov, ak zahrňa pevné predsavzatie pristúpiť k sviatostnej spovedi, len čo to bude možné“ (KKC 1452).

To znamená, že hoci ešte len čakáme na najbližšiu možnosť prijať rozhrešenie od kňaza, úkonom dokonalej ľútosti sa nám už v tej chvíli dostáva odpustenie. Potvrdil to už Tridentský koncil, ktorý uvádza, že ľútosť sprevádzaná predsavzatím vyspovedať sa „zmieruje človeka s Bohom už prv než reálne túto sviatosť prijme“ (Doctrina de sacramento Paenitentiae, 4. kap.).

Taktiež Vám chceme pripomenúť, že Apoštolská penitenciária v piatok 20. marca vydala dekrét, ktorým Cirkev umožňuje získanie plnomocných odpustkov ľuďom nakazeným koronavírusom, tým, ktorí ich ošetrujú, ako aj všetkým veriacim na svete, ktorí sa za nich modlia.

Tí najviac ohrození môžu získať plnomocné odpustky už po modlitbe Kréda, Otčenáša a Zdravas v spojení s túžbou po splnení obvyklých podmienok získania odpustkov hneď ako to len bude možné. Týka sa to chorých na koronavírus, osôb, ktorým lekár nariadil karanténny režim, ako aj zdravotníckych pracovníkov a rodinných príslušníkov, ktorí riskujú svoj život tým, že sa starajú o chorých na Covid-19.

Ostatní si pre získanie odpustkov môžu vybrať z možností, ako sú: návšteva Najsvätejšej sviatosti či eucharistická adorácia alebo čítanie Svätého písma po dobu najmenej pol hodiny, prípadne sa môžu pomodliť ruženec, Krížovú cestu či Korunku Božieho milosrdenstva, prosiac Boha o skončenie epidémie, o úľavu pre chorých a o spásu tých, ktorých si povolal k sebe.

Plnomocné odpustky môže získať aj veriaci, ktorý sa v bezprostrednej blízkosti smrti ocitne bez možnosti prijať sviatosť pomazania chorých a viatikum – v tomto prípade sa odporúča uctiť si Ukrižovaného Ježiša či kríž.

Zdroj: www.kapucini.sk

KŇAZOM NEPRISLÚCHA BYŤ „PÁPEŽSKEJŠÍ“ AKO PÁPEŽ

V nadväznosti na predchádzajúci článok chcem zdôvodniť odloženie svojho bežného pastoračného konania, akým je veľkonočné spovedanie v kostole a návšteva chorých. Vzhľadom na pretrvávajúcu situáciu je potrebné, aby sa aj kňaz chránil, pretože ak kňaz ochorie, kto bude slúžiť veriacim? Alebo si myslíme, že kňazov je dostatok? Nie, nikdy sa neutvrďujeme v tomto omyle! Pán Ježiš jasne povedal: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo.“ Preto chráňme seba a chráňme i modlime sa za tých kňazov, ktorých máme. Veľmi prosím veriacich o pochopenie, ak v uplynulých dňoch a týždňoch sa im nedostalo to, na čo boli zvyknutí /myslí sa tu veľkonočná sv. spoveď/. Ak sme naliehavo upozorňovaní na to, že máme zostať doma /je to odporúčanie/, tak poslúchnime a zostaňme doma. Niektorí môžu byť v karanténe, iní môžu mať morálnu zábranu v sebe, čiže nebudú vychádzať, aby sa nenakazili. Sv. Otec František hovorí o možnosti, akou je vzbudenie si dokonalej ľútosti v prípade, ak nemáme príležitosť sa vyspovedať a doslova to podčiarkuje odvolávaním sa na Tridentický koncil, ktorý to už dávno ustanovil. Vzbudenie si dokonalej ľútosti privádza veriaceho človeka opäť do stavu posväcujúcej milosti /ak pred tým spáchal ťažký hriech/ s tým, že akonáhle sa vyskytne možnosť individuálnej sv. spovede, tak si ju vykoná. Keď teda Svätý Otec hovorí v týchto ťažkých časoch pandémie o možnosti dokonalej ľútosti, vykonajme si ju. A keď pápež, tak aj kňazi, ktorí nemôžu byť „pápežskejší“ ako pápež, na toto učenie Cirkvi poukazujú a odporúčajú ho veriacim.

V tejto mimoriadnej situácii sú teda aj mimoriadne postupy. To však neznamená, že spovedať je zakázané. Pripomínam tiež, že možnosť individuálnej svätej spovede je ponúknutá veriacim na fare pri splňaní bezpečnostných opatrení. Zaopatrovanie chorých, ktorí sú v nebezpečenstve smrti, je možné hocikedy, ak o to požiadate kňaza telefonicky, alebo osobne.

Duchovný otec Milan

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Mária Uhlárová, 85-ročná, Horné Orešany

POŽEHNANÉ PREŽITIE VEĽKONOČNÝCH SVIATKOV, PEVNÚ VIERU A OCHRANU BOŽIU PRED KAŽDÝM ZLOM. NECH RADOSTNÁ ZVEŠŤ O PRÁZDNOM HROBE A KRISTOVOM VÍŤAZSTVE NAD HRIECHOM A SMRŤOU, JE PRE VÁS PRAMEŇOM NÁDEJE A POKOJA.

ZO SRDCA VŠETKÝCH VERIACICH A ČITATEĽOV MALOKARPATSKÉHO POSLA ŽEHNÁ A DO SVOJICH MODLITIEB ZAHŔŇA

VÁŠ DUCHOVNÝ OTEC MILAN ČERVEŇANSKÝ

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.

VEĽKONOČNÉ SVIATKY V NAŠEJ FARNOSTI BUDÚ BEZ ÚČASTI ĽUDU

Zelený štvrtok

Horné Orešany: 17,00 hod.

Veľký piatok

Horné Orešany: 15 hod.

Veľkonočná vigília

Horné Orešany: 19,45 hod.

Veľkonočná nedeľa

Horné Orešany: 11,00 hod.

Veriacim ponúkame sledovať bohoslužby Veľkonočných sviatkov naživo *on line* z farského kostola v Horných Orešanoch cez internet.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY APRÍL 2020

Všeobecný: Za všetkých, ktorí trpia rozličnými závislosťami, aby dostali účinnú pomoc a nezostali osamotení.

Úmysel KBS: Aby Cirkev pravdivým ohlasovaním evanjelia zdôvodňovala novým generáciám zmysel života a nádeje.

SVETOVÝ DEŇ MODLITIEB 2020

Dňa 8. marca 2020 sa uskutočnil na fare o 15 hod. Svetový deň modlitieb. Texty pripravili ženy zo Zimbabwe na tému: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď!“ Srdečné poďakovanie patrí našim sestram p. Veronike Záhradníkovej a p. Jarmile Denkociovej, mladým speváckam a všetkým, ktorí pomohli usporiadať toto podujatie.

CITÁT NA ZAMYSLENIE

„VIDÍŠ, VRAJ, AKÚ RADOSŤ MÁ MATKA, KEĎ SA NA ňU JEJ DIEŤATKO PRVÝ RAZ USMEJE, TAKÚ ISTÚ RADOSŤ MÁ BOH ZAKAŽDÝM, KEĎ Z NEBA VIDÍ HRIEŠNIKA, AKO SA K NEMU Z CELÉHO SVOJHO SRDCA MODLÍ.“

F. M. DOSTOJEVSKIJ